

Arnošt Goldflam

Strašidelné dětství

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětinová

Strašidelné dětství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Arnošt Goldflam

Strašidelné dětství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Strašidelné dětství

Arnošt Goldflam

Strašidelné dětství

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětínová

© Arnošt Goldflam, 2025

Illustrations © Petra Goldflamová Štětínová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-498-8

ISBN e-knihy 978-80-7448-520-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-521-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7448-505-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Moji milí čtenáři, děti i dospělí,

po Brně, Praze a Šumavě jsem se rozmýšlel, o čem bude další knížka. Moje žena Petra, která ty knihy ilustrovala, mi navrhla dětství, totiž strašidelné, a to mě hned inspirovalo a začal jsem psát. Protože dětství je zdrojem dobrodružství, snění, strašidelných zážitků i příhod. Moje zvlášť, poněvadž jsem byl vždycky snílek, rád jsem si vymýšlel a pro sebe jsem si ty historie před spaním vyprávěl a trochu jsem se i bál. Asi to k dětství patří, ta trocha napětí, strachu a dobrodružství. Ovšemže také fantazie, jak to známe z příběhů Boženy Němcové, bratří Grimmů, Hanse Christiana Andersena a mnoha, mnoha dalších. Vydejme se tedy spolu do dětství, kdy jsem se tak rád trošičku bál. Šťastnou cestu a neděste se, všechno jsem si vymyslel.

Srdečně Váš Arnošt Goldflam

Květoňův sen

Rodiče byli zrovna na pozdně večerní návštěvě a malý Květoň tak byl doma úplně sám. Jak byl zvyklý, než usnul, vymýšlel si pohádku, vlastně si ji přímo potichu vypravoval. Hýbal rty a říkal příslušná slova, tak jak se děj příběhu odehrával v jeho mysli.

V pohádce se vynořovaly a zase mizely různé bytosti. Tak se kupříkladu objevila obluda, jakou doposud nikdy neviděl, takže si ji vymyslel. Přidával jí podivné údy podobné větvím, které se ovšem pohybovaly jako nějací hadi, svíjely se, napřáhly a šlehaly do prostoru. Když si to takhle představoval, sám z nich dostal strach. I on se stal jednou z postav v tomhle příběhu. Bojoval s těmi potvory, měl občas i namále, když se k jeho tváři blížily pitvorné tlamy cvakající ostrými nažloutlými zuby, aby v poslední chvíli zubiska cvakla naprázdno a on jen taktak vyvázl nezraněn.

Pak se dal na útěk a prchal divokou krajinou dál a dál. Dostal se až k temnému jezeru, které v bezvětrí a ve svitu měsíce vypadalo jako zrcadlo, v první chvíli si dokonce myslel, že to zrcadlo opravdu je. Člověka to úplně přitahovalo, aby se po té hladké ploše prošel. Nedalo mu to, natahoval nohu, aby se té podivné hladiny aspoň dotknul. Chytil se větve a opatrně nakročil, chtěl špičkou boty tu temnotu rozčeřit. Když se mu podařilo dosáhnout té tajemné plochy, narazil na pevný povrch.

„Třeba mě to udrží, možná to ani není voda, jen nějaká podivná hmota, skoro to vypadá jako ztuhlá láva.“ Držel se své větve co nejpevněji a pokusil se na to zrcadlo šlápnout, přitom se ale přidržoval už jen konečky prstů. Hladina pod ním povolila, už se nemohl udržet, pustil se a začal se nořit do černého jezerního bahna stále hlouběji. Natáhl ruce ke břehu, od kterého naštěstí nebyl daleko, a podařilo se mu zachytit klikatých kořenů, zkroucených a spletených do sebe. Bahnité jezero jako by ho nechtělo pustit. Dalo mu hodně námahy vyprostit nohy z chuchvalců řas, které se kolem něj omotaly a nechtěly jeho nohy uvolnit. Musel jimi cukat a tak se mu podařilo dostat ven. Byla mu zima a jeho šaty byly celé provlhlé vodou a mokrým mazlavým bahnem. S ulehčením chvíli jen ležel a oddychoval.

Všechno bylo v té jeho vlastní pohádce tak skutečné, vlastně si takový obludný příběh ani vypravovat nechtěl, myslel si, že snad přijde na něco idylického, jenže se mu ten příběh vymknul z ruky. Nakonec ale brzy usnul a ráno už si ani nepamatoval, jak to celé vlastně bylo.

Karel, malý botanik

Karlík byl čínorodý chlapec. Zajímal se o mnoho věcí, nejvíce ale bavila práce ve školním botanickém kroužku. Pěstovali tam všelijaké rostliny, ať už ze semen, nebo z řízků, ve třídě, v kabinetu či na školní zahradě. Už se mu mnoho věcí podařilo. Vypěstoval například meloun, jindy zase nějakou exotickou rostlinu, masožravky nebo jiné zvláštní, u nás neobvyklé květiny.

Jednoho dne přinesl spolužák Vojta, který bydlel ve stejném domě o poschodí níž, nějaký odřezek, který přivezl z cest do cizích a vzdálených krajín jeho otec. Hoši se rozhodli, že z toho odřezku zkusí něco vypěstovat, což se prý u nás zatím nikomu nepodařilo. Připravili si speciální výživný roztok a do něho pak spodní část rostliny ponořili, zajistili vhodné prostředí tepelné i světelné, prostě o tu zvláštní rostlinu – měl to snad být nějaký strom – pečovali co nejlépe.

Zašli taky do Akademie věd a tam se informovali, co taková rostlina potřebuje, aby dobře prosperovala.

Tento pokus se ale rozhodli provádět u Karla doma, ve škole by rostlinu mohl nějaký zlomyslný kluk poškodit. Každý den, než šel do školy, zkontroloval Karlík, jestli je všechno v pořádku, odpoledne se zastavil i Vojta, a tak oba pečovali o zdárný růst toho budoucího zvláštního stromu. A výsledky jejich péče se časem dostavily. Z odřezku vyklíčily kořínky, napřed docela tenoučké vlásečnicové, po pár dnech zesílily, až pak přišel čas tu rostlinu přesadit do velkého květináče, kam donesli zeminu, která tomu snad prý měla vyhovovat, jak jim řekli v té Akademii věd.

Po nepříliš dlouhé době se objevily úspěchy. Kmínek rostliny zesílil, vyrašily z něj i nějaké výhonky a zdálo se, že jejich péče nese kýžené ovoce. Už se ta rostlina začala podobat malému stromku s prapodivným tvarem listů a také kmínek začal dostávat zvláštní strukturu i barvu, jakou na žádném stromku ještě neviděli. Byla to taková podivná barva, oranžovo-zelená přes den, večer pak šedla a zdálo se, že tak jako oni sami i ten stromek v noci snad spí.

A ten rostl jako z vody, každý den víc a víc. Kolem kmínku se objevily výhonky, které kluci přesazovali do dalších květiná-

čů, ale ani to nestačilo. Výhonky prorůstaly okraje květináčů, které se pak rozpadávaly, když nevydržely tlak sílicích kořínků. Tak je hoši obestavili bednami a truhlíky se zeminou a netrvalo dlouho, kořínky se tam uchytily a za chvíli vyrůstaly nové kmínky, ba kmeny. Ty za chvíli sahaly až ke stropu, takže to v tom pokoji brzy vypadalo jako v džungli. Po zemi se plazily tlusté kořeny, na stromech mezi listím se objevily květy různých barev. Chlapci si řekli, že to přesahuje meze únosnosti, a začali stromy prořezávat. Čím víc však řezali, tím víc se stromy rozmáhaly a zanedlouho se v té vzniklé džungli už ani nemohli pohybovat. Zarostla postel, stolek, skříň se šaty, už to nebyl pokoj, ale botanická zahrada s neznámými stromy.

Rodiče, když uviděli tu spoušť, se začali hněvat a nevěděli si rady. Stromy prorůstaly do stropu i do podlahy, kde se vzali, tu se vzali roztodivní barevní ptáci, papoušci, kolibříci a jiní. Rodiny už si nevěděly, co si počít. Silné větve dosáhly brzy i na balkón, přerostly jeho okraje a visely dolů, skoro až k zemi. Nakonec obrostly celý dům a prorůstaly i do dalších bytů nahoře i dole.

Nezbylo než běžet znovu do Akademie věd. Přišlo mnoho odborníků, dávali různé rady, jak tomu nekontrolovanému

růstu zamezit, jenže ty se nesetkaly s úspěchem. Byla svolána konference vědců z okolních zemí, pak přijeli i ti z tropických krajů. Odborníci došli k závěru, že netuší, co s tím. Rozhodli se proto, že dům, který našťestí stál v dosti velkém parku, oplotí silným plotem a označí ho za přírodní rezervaci. Rodiny se musely přestěhovat jinam a chlapci už tam ani nesměli chodit a tuto svou „zahrádku“ navštěvovat, ostatně se v tom vzniklém pralese i báli, dalo se tam totiž zabloudit. Dům se rozpadal, jak ho ty stromy a jejich kořeny a větve prorůstaly, a vznikla hotová džungle. Chodily se na to dívat celé výpravy, ba i ze zahraničí, fotily si to a filmovaly a stala se z toho senzace.

Problém ovšem byl, že se to rozrůstalo a vypadalo to, že místo našeho města tam brzy vznikne neprostupný prales, tak se místní instituce rozhodly, že kolem té džungle postaví kopuli, kterou stromy snad neprorazí. Kopule byla ze skla, které bylo neprůstřelné a mimořádně silné, takže se dění uvnitř dalo dobře pozorovat, což také oba chlapci činili. Chodili tam skoro každý den. Když se nachýlili ke sklu a podívali se dolů, začaly se větve hýbat a vzpínat nahoru, jako by tam vál vítr. Ale nebylo tomu tak. Ukázalo se, že ty stromy, ty tajemné rostliny, mají jakousi podivnou rozpoznávací schopnost a oba kluky, Karla i Vojtu, poznávají a svým způsobem je takto zdraví. Nebo jim hrozí. Někdy dokonce silně narážely do skleněné kopule, jako kdyby ji snad chtěly rozbít, což se chválabohu prozatím nepodařilo, ale kdoví... Děti jsou zvědavé a rostliny zvědavé.

Ohrožení

Malý hoch, Jeník, je sám doma. Maminka si odskočila k sousedce půjčit dvě vajíčka, asi se tam zapovídala a tatínek je ještě v práci čili nic neobvyklého. Jeník si chvilku hrál se svým legem, postavil si hasičskou stanici, a když už ho to přestalo bavit, šel se dívat z okna do dvora. Bydleli v přízemí a Jenda se z okna díval rád. Měl totiž přehled, viděl přes ploty do vedlejších dvorů a zahrad, bavilo ho pozorovat různé sousedy a sousedky, co se kde děje. Když si povídali nebo se někdy i hádali, bylo to zajímavé a občas i zábavné.

Vlastně skoro všechny lidi v sousedství znal, dokonce je zdravíval a oni mu často odpovídali nebo s ním prohodili slovíčko. Vyptávali se ho, kdy už začne chodit do školy, a on jim trpělivě odpovídal, že letos na podzim, i na další všelijaké dotazy, které se často opakovaly, takže se stávalo, že někdy odpověděl na otázku, kterou očekával, i když přišla úplně jiná.

Jenže sousedé se občas vyptávali mechanicky už poněkolkáté na tu samou věc, takže on pak také mechanicky odpovídal.

Nicméně ho to nijak neotravovalo, a protože byl slušně vychován, tak taky zdvořile odpovídal, poněvadž myslel, že to tak má být. Konečně, dospělí lidé mají svůj život a svoje zájmy, tak na co by se taky ptali, říkal si.

Jednou klečel na židli u okna a díval se ven. Okno bylo zavřené, blížil se podzim a teď v podvečer už začínalo být trochu chladno. Taky foukal vítr a břízy v protějším dvoře se kývaly a ohýbaly. Podle toho vždycky viděl, jak je venku, jestli tam fouká a taky jak moc. Nikdo na dvoře ani v zahrádkách nebyl, nic moc se nedělo, jen přes jejich dvůr šla ostražitým krokem podivně skvrnitá kočka, jakou tady ještě neviděl.

„Čípak asi může být? Nebo se zatoulala odněkud zvenku?“ Za jejich dvorem se zahrádky a další dvorky táhly svažitě dolů až k domům, které je obklopovaly.

„Asi bude někoho z těch spodních baráků,“ pomyslel si hoch, protože tam bydleli lidé, které vlastně neznal, nanejvýš tak od vidění, a to ještě jen některé.

Například potkával pána, který vypadal, jako by vystoupil z nějakého starého obrázku, jaký viděl na krabičce od cigaret. Pán měl černý kabát a černý starodávný klobouk, huňaté obočí, na orlím nose cvikr a kouřil cigarety. Také tam do blízkého obchodu chodívala stará dáma, která mluvívala s nějakým záhadným přízvukem, prý francouzským. Říkalo se jí madam. Byla vždy hodně nalíčená, napudrovaná a na růžové tváři měla vždycky namalovanou pihu, pokaždé na jiné straně, podle toho

bylo možno poznat, že je ta piha, nebo jak se dřív říkávalo znamínko krásy, namalovaná. Pečlivě naondulované blond vlasy měla zakryté malým kloboučkem. Takových zvláštních lidí žilo v okolí několik a Jenda je rád potkával a často se rodičů na ně vyptával.

Kočka už došla až pod okno, ze kterého se Jeník díval, tam se zastavila a pohlédla vzhůru, zdálo se, že přímo na něho. Jenda tůkal na okenní tabulku a čekal, co se bude dít. Kočka pružně vyskočila na hromadu prken narovnaných pod oknem a chvíli se na sebe s hochem dívali. Kočka se nehnula, žlutýma očima pozorovala Jendu, on zase ji, a tak nastalo podivné ticho. Vtom ale kočka přiblížila svou hlavu až ke sklu, vycenila zuby a podivným, vysokým hlasem zavřískala. Jenda také zavrčel, kočka mu znovu odpověděla, zvedla packu a škrábla jí po skle.

Jenda zevnitř zaklepal na sklo a čekal, co bude dál. Kočka ještě chvíli hleděla přes sklo dovnitř. Pak udělala několik kroků, jako by chtěla odejít, že ji to už nejspíš nebaví. Po pár krocích se otočila a zase se vrátila, jako by ji to táhlo zpět. Znovu se podívala přes okno na chlapce, tentokrát se ale přitiskla tváří až těsně ke sklu a civěla dovnitř. Opět zvedla packu a udeřila do skla, dosti silně. Pak se postavila na zadní, předními tlapkami se opřela o sklo, přitiskla se k němu břichem, otevřela tlamu, vycenila zuby a začala vřískat, vztekla a urputně. Pak se vždycky na chvilíčku zastavila, co Jenda na to. Kluk nevěděl, co ji tak zlobí, proč vříská – když totiž předtím zatůkal na sklo, bylo to míněno jako přátelský pozdrav, rozhodně ji nechtěl rozzlobit.

Bylo vidět, že je rozlícená, doširoka otevřela tlamu a cenila na chlapce své špičáky.

Řekl si, že to zkusí ještě jednou, přiložil jemně dlaň na sklo a čekal, co kočka udělá. Ona se snad rozhněvala ještě víc, vyskočila a silou celého těla narazila břichem do skla, jednou, dvakrát, snad měla v úmyslu tu skleněnou překážku rozbít a skočit dovnitř.

Jenže to se jí nepodařilo, tak poodstoupila a vždycky po chvíli znovu skočila plnou silou na okenní sklo. Drápala po něm, na skle zůstalo i pár škrábanců. Jenda dostal trošičku strach, obával se, aby ta cizí kočka nerozbila okno a neskočila po něm s úmyslem mu ublížit, podrápat ho nebo pokousat.

Bylo vidět, že je rozlícená, doširoka otevřela tlamu a cenila na chlapce své špičáky. I přes sklo bylo dobře slyšet, jak vztekle vríská, jak je bůhvíproč rozzlobená.

Jenda se snažil přijít na to, proč to tak je. Že by snad měla hlad? Nebo si myslela, že to je okno do bytu, kde bydlí, a teď se chce dostat dovnitř? A zlobí se, že na ni z druhé strany civí neznámá tvář? Všechno možné ho napadalo, jen s žádným z těch vysvětlení nebyl spokojen.

A tak zůstal hledět do okna, z druhé strany se zlobně dívala vzteklá kočka, sem tam odbíhala a zase se vracela, aby s novou silou drápala po sklu a skákala proti němu, až se celé okno třásl.

Vtom bylo slyšet bouchnutí dveří od bytu. To se vracela maminka s vajíčky od sousedky. Jenda ji hned volal: „Mami, mami!“

Maminka přiběhla a viděla rozvzteklou kočku, jak skáče proti oknu a drápe po skle. Vzala utěrku a mávla jí proti

kočce, kterou to patrně udivilo. Zastavila se, chvíličku jen tak civěla, maminka otevřela půlku okna a švihla po kočce utěrkou. Přitom hněvivě křičela: „Jedeš?! Jedeš?!“

Kočka se schoulila, seskočila z okna a pelášila pryč. Jenda se mezitím uklidnil a šel za maminkou do kuchyně, kde už se chystala večeře. Vždyť taky za chvíli přijde tatínek z práce. Jenda už se i těšil, až mu celou tu příhodu s cizí vzteklou kočkou bude vyprávět. Ten se bude divit!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Strašidelné dětství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.